

Sanne

Van Marjan van den Berg verscheen eerder:

*Ze is de vioolmuziek vergeten
Van den Berg stort in!!
Je neemt gewoon een aanloopje
HmMMMM*

*Sanne
Uit het leven van Sanne
Dag Sanne
Sanne, Sanne
Alleen Sanne
Gewoon Sanne
Gelukkig Sanne
Zo Sanne
Echt Sanne
Die Sanne
Zeker Sanne*

MARJAN VAN DEN BERG

*Het leven
is leuk*

Sanne

the house of books

Deze roman is fictie. Namen, personages en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berust geheel op toeval.

Copyright © 2014 Marjan van den Berg en The House of Books, Amsterdam

Omslagontwerp: Studio m/v
Omslagfoto: Mikkel Vang/Taverne Agency
Auteursfoto: © NHD/Bart Homburg
Binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4433 2
ISBN 978 90 443 4434 9 (e-book)
NUR 340

www.thehouseofbooks.com
www.dutch-media.nl

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

‘Vrijdagavond. Ik reken op jullie,’ zegt Yvonne.

‘Maar ik weet nog niet of Thijs kan!’ roept Sanne voor de zoveelste keer. Als ze de telefoon ophangt, voelt ze zich een beetje schuldig. Ze weet dat ze sinds haar relatie met Thijs haar vrienden en haar familie ontzettend verwaarloost. Maar tegelijkertijd beseft ze hoe trouw ze altijd was en hoe braaf ze iedereen de juiste portie aandacht gaf. Dat is nu allemaal anders. Ze voelt zich het stralende middelpunt van alle aandacht van Thijs, die zich in alle mogelijke bochten wringt om zoveel mogelijk bij haar te zijn.

In haar agenda staan ineens feesten die ze normaal wel eens tegenkomt als ze de roddelbladen doorbladert bij haar kapper: premières en galavoorstellingen waarbij bekende Nederlanders op de rode loper worden gefotografeerd en daarna worden beoordeeld op hun kleding. Ze las de commentaren altijd met een glimlach: ‘Jammer dat Froukje geen moeite heeft genomen om een passend schoentje bij dit couture-outfitje te zoeken. Nu lijkt het wel Albert Cuyp Markt meets High Fashion!’ Als ze het blad daarna dichtsloeg, bedacht ze vaak hoe prettig het is om nooit op zo’n manier beoordeeld te worden. Maar nu, met Thijs, loopt ze het risico dat ze die kritiek wel over haar heen krijgt. Over een week gaat ze voor het eerst mee, maar Thijs heeft haar al gerustgesteld: ‘Als we gewoon doorlopen is er niks aan de hand. Wie aandacht wil, gaat poseren. Wij lopen gewoon door.’ Bovendien is het een informeel feest; hij trekt gewoon zijn spijkerbroek aan.

‘Dus als jij in je rode jurk gaat, ben je feestelijk genoeg,’ zegt hij. En zijn ogen gaan weer glanzen, net als die keer dat ze voor het eerst de jurk droeg en hij haar ten huwelijk vroeg.

De meeste vrienden en familieleden snappen wel dat ze wat minder tijd heeft voor iedereen. Haar zusje Cathy zegt: ‘Het is goed om te investeren in je relatie. Will en ik hebben wekelijks een ‘quality-moment’. Zo noemen we dat. Dan masseer ik Wills rug met een speciale olie en dan...’

Maar Sanne onderbreekt haar met: ‘Nou, ik denk dat dat wel genoeg details zijn, hoor!’ En ze lacht schaterend als ze zich haar zus en haar wat sufferige zwager voorstelt met die etherische olie. ‘Maar ik kan me voorstellen dat Willem er erg van geniet,’ voegt ze er vergoelijkend aan toe.

‘Hè, zeg toch eens Will, net als iedereen,’ snibt Cathy geïrriteerd.

Daan en Abel ziet ze natuurlijk iedere dag in *De Roos en de Koekoek* en bij hen gaat ze ook vaak eten als Thijs er niet is. Of de jongens komen bij haar en dan zitten ze een hele avond heerlijk te kletsen en te lachen. Zoon Wichard met zijn vrouw Jennifer en de twee kinderen ziet ze vaak genoeg. Er is regelmatig een logeerpertijtje of een uitje. Juffrouw Schaap ziet ze veel te weinig. En als ze dan eindelijk een keer langswipt, verontschuldigt ze zich oprecht.

‘Ik heb je veel te lang niet gezien, Schaapje.’

Schaap lacht en zegt meteen: ‘Lieve schat, je hebt wel wat anders aan je hoofd. Het is onmogelijk te leven met een leeg hart. En jouw hart is nu zo vol dat je gewoon tijd te kort komt! Ik heb trouwens kokoskoekjes gebakken. Wil je er een paar?’

Na zo’n bezoekje rijdt Sanne blij en licht naar huis, op haar achterbank verse boerenkool van Rokus en een trommeltje vol koekjes van juffrouw Schaap.

Maar haar beste vriendin Yvonne is een heel ander verhaal. Met haar heeft ze al zo’n lange geschiedenis achter de rug, dat ze zich schuldig voelt over het feit dat ze uit elkaar zijn gegroeid. Eigenlijk is dat al zo sinds Yvonne trouwde met Luuk. De regelmatige lunches, waarbij Yvonne zonder uit-

zondering haar hart uitstortte over alle ongelukkige liefdes die steeds weer op haar pad kwamen, behoren echt tot het verleden. Soms kan Sanne nog zo naar die tijd terugverlangen. Want zo'n etentje met z'n vieren is heel wat anders dan vriendinnenlunches waarin alle geheimen op tafel komen.

Ze sms't meteen naar Thijs: Vrijdagavond etentje bij Yvonne. Kun je?

Ja! Ben vrijdag al om 18.00 uur bij jou! Eerst in bad, heks? Sanne schiet in de lach en denkt meteen: jammer van dat etentje. Ik zit veel liever de hele avond in bad. Met wijn en kaarslicht. Ooo, wat ben ik erg! Sorry, Yvonne.

En ze sms't naar Yvonne: Zijn vrijdagavond om 20.00 uur bij je!

‘Wat leuk dat jullie er zijn!’ groet Yvonne. ‘Dus dit is de beroemde acteur Thijs Vermaelen! Ik moet je eerlijk zeggen, ik heb nog nooit een aflevering van die detectiveserie gezien waar jij in speelt!’

Ze geeft Sanne drie kussen op haar wangen en schudt Thijs hartelijk de hand. Maar Sanne verstijft enigszins als ze Yvonne's tekst hoort. Waar is dat nu voor nodig? Dat hoef je toch niet te zeggen?

Luuk gooit er een schepje bovenop. ‘Ach, we houden ook niet zo van Nederlandse series. Als er ergens slecht geacteerd wordt, dan is het daar. Nee, geef ons maar Engels drama.’

‘O ja, Engels drama, daar zijn we dol op,’ knikt Yvonne.

‘Dat is dan ook het beste wat er ooit gemaakt is en nog steeds gemaakt wordt,’ zegt Thijs aardig.

Daarna kabbelt de conversatie in risicoloze onderwerpen voort. Hoewel Sanne hier en daar wonderlijke speldenprikjes

ervaart. Als ze vertelt over Eefje, zegt Yvonne ineens: ‘Een tweede kleinkind al. Straks dus nog een klein mensje dat oma tegen je zegt. Dan moet je je toch wel een beetje bejaard gaan voelen, hè? Hahahahahaha! Nou, gelukkig is het je nog niet aan te zien!’

‘We hadden hier natuurlijk allemaal oma en opa kunnen zijn,’ zegt Sanne. ‘Het is maar net hoe je leven loopt.’

‘En jij was overal altijd snel bij,’ knikt Yvonne.

‘Die salade is geweldig. Hoe heb je die aangemaakt?’ vraagt Thijs.

‘Dat heeft Luuk gedaan, hè Luuk?’

Yvonne kijkt naar haar echtgenoot met een blik die Sanne meteen ontroert en haar alle kleine steken onder water bijna doet vergeten. Ze zijn in ieder geval wel dol op elkaar. En dat heeft Yvonne na al die jaren ellende wel verdiend. Maar meteen schiet het door haar hoofd dat ze over dat rijke verleden net zo goed een valse opmerking in de richting van Yvonne zou kunnen maken, als ze dat zou willen. Ze zucht ervan. Wat een vreselijk idee.

Yvonne schenkt de glazen bij en Luuk verhaalt uitvoerig van de dressing op de salade.

Sanne vraagt hoe het gaat met Petronella en boer Lok en Luuk en Yvonne vertellen alle laatste nieuwtjes over de kampeerboerderij in Frankrijk.

‘Wij gaan er komende zomer met de kinderen kamperen. Daar verheugen we ons enorm op,’ zegt Yvonne.

Weer valt Sanne een bepaalde gekunstelde toon op. ‘Daar verheugen we ons enorm op.’ Dat is helemaal geen Yvonne-zin! Die zou vroeger zeggen: ‘Daar heb ik hartstikke zin in!’ Sanne kan het niet laten. Ze flapt er ineens uit: ‘Wat zeg je dat deftig, joh! Niks voor jou!’

Luuk antwoordt meteen: ‘Wij hechten aan verzorgd taalgebruik. Zeker met kinderen aan tafel. Die moeten tenslotte ons goede voorbeeld volgen. Dus ik heb er bijna dagelijks bij

Yvonne op aangedrongen dat ze zich onthoudt van al te populair taalgebruik.'

'Dat is je dan prima gelukt,' knikt Thijs vrolijk.

Sanne kijkt hem aan en hij knipoogt naar haar. 'Daar zou jij nog een voorbeeld aan kunnen nemen, heks van me!' vervolgt hij. 'Wat een lelijk vloekbeest dat soms is! Je wilt niet weten wat ze allemaal voor toverspreuken mompelt als ze iets laat vallen. Om maar te zwijgen van de momenten dat ze in haar vinger snijdt!'

'Ik hoop toch niet in de nabijheid van de kleinkinderen?' vraagt Luuk onthutst.

'Ze zou zelfs vloeken als de paus achter haar stond,' knikt Thijs.

'Nou, dat valt best mee,' zegt Sanne.

'Nee hoor, schat. Dat valt het niet. Die saus, Luuk, bij de vis, is die ook van jou?'

Thijs lokt Luuk andermaal in culinaire uitweidingen en als hij klaar is met een uitvoerige verhandeling over boter en bloem, zegt hij: 'Maar genoeg over koken. Vertel eens, waar hebben jullie elkaar ontmoet?'

'Dat weet je toch al?' vraagt Yvonne.

'Jawel, maar niet in detail. Ik wil nu het hele verhaal wel eens horen. Want hoe kan het dat een gevierde acteur bij wie allerlei leuke strakke jonge dingen aan de voeten liggen, valt voor een vrouw als Sanne.' Hij kijkt Thijs verwachtingsvol aan.

Thijs kijkt naar zijn bord en Sanne ziet dat hij moeite moet doen om zijn irritatie te verbergen.

Dan zegt Luuk: 'Ik heb nog een moment gedacht dat je mij wel heel erg leuk vond, Sanne.'

Thijs schuift zijn bord naar voren. Hij staat met een ruk op en zegt: 'Nu is het genoeg!'

'Thijs!' zegt Sanne geschrokken.

'Ik vind deze opmerkingen niet meer grappig. Sorry,' zegt

Thijs. Sanne ziet hoe hij moeite doet om zich te beheersen. Yvonne kijkt hem en Sanne beurtelings verschrikt aan, maar Luuk heeft een lachje op zijn gezicht. Die zegt: ‘Kerel, daarmee bedoelde ik toch niks? Er was even iets tussen Sanne en mij. Vonkje zeg maar. Tot ik Yvonne ontmoette. Maar er is verder niets gebeurd of zo, hoor! Vraag maar aan je toekomstige vrouw!’

Dat laatste zegt hij vol spot en het klinkt zo akelig, dat Sanne geen seconde hoeft na te denken. Ze staat ook op en zegt: ‘Ik vind je woordkeus niet prettig, Luuk. Laten we verstandig zijn en ons samenzijn hier afbreken. Thijs heeft gelijk. Dit is geen succes.’ En tegen Yvonne zegt ze: ‘Sorry, lieverd. Dit werkt niet. We gaan.’ Yvonne zit met een spierwit gezicht te kijken naar wat er gebeurt.

Luuk staat ook op en zegt afgemeten: ‘Ik pak jullie jassen.’ Hij loopt meteen naar de gang.

‘Nee!’ roept Yvonne dan. ‘Waarom nou? We zaten toch lekker te eten? Het was toch gezellig? Wat is er nou?’

‘Gezellig? Ben je niet goed bij je hoofd?’ vraagt Thijs. Sanne geeft hem een waarschuwend por.

‘Het is te lastig om uit te leggen. Maar dit klopt gewoon niet. Er worden insinuaties gemaakt, speldenprikken uitgedeeld, hoe dan ook, het is te ver gegaan om nog gewoon uit te zitten,’ zegt Sanne. ‘We gaan volgende keer gewoon lekker samen eten, Yvonne. Dat is veel leuker.’

‘Nee!’ roept Yvonne weer. ‘Nee. Loop je nu zomaar weg? Terwijl ik niet snap waarom? Nee. Als je nu weggaat zonder me dit uit te leggen, dan hoef je nooit meer terug te komen.’

Sanne laat zich op haar stoel zakken en voelt een dof gevoel van wanhoop. Hoe moet ze dit uitleggen? Ze raakt haar vriendin kwijt. Door Thijs. Nee. Dat is niet waar. Door Luuk. Ook maar deels. Door deze combinatie die niet klikt. Totaal niet klikt. Wat een ramp is dit.

Ze fluistert: ‘Yvonne, we gaan weg. Ik wil jou niet kwijt. Ik

wil onze vriendschap niet kwijt. Maar dit, met z'n vieren, dit werkt niet. Dat moet je zelf ook gemerkt hebben. Er zijn zoveel dingen gezegd, klein, groot, onaardig. Het gaat echt niet. Maar ik bel je. Dit hoeft tussen jou en mij niets te veranderen.'

'Hoe kun je dat zeggen,' vraagt Yvonne. 'Hoe kun je!'

Sanne staat weer op en zegt: 'Ik bel je morgen.'

'Ik sta al een tijdje klaar met jullie jassen,' zegt Luuk. Hij staat in de deuropening met één jas over zijn arm en een andere in zijn hand. Die steekt hij uit, uitnodigend. Thijs pakt hem aan. Daarna houdt hij hem op voor Sanne. En terwijl zij haar jas aantrekt, komt Yvonne op Sanne af en ze zegt vol ingehouden woede: 'Dit was met Frank nooit gebeurd. En met Rob al helemaal niet!'

De woorden stuiteren door de kamer. Sanne houdt haar adem in. Thijs pakt zijn jas aan van Luuk en trekt hem zwiingend aan. Hij grijpt Sanne bij haar elleboog en neemt haar mee naar de deur. Hij maakt de deur open, laat Sanne voorgaan. De stilte is oorverdovend. Niemand zegt een woord.

Als Sanne buiten staat en Thijs achter haar aan stapt, keert hij zich om. Maar hij hoeft de deur niet te sluiten. Die sluit met een zachte definitieve klik. Beheerst en definitief.

'Oooooo,' kreunt Sanne zachtjes.

'Kom maar,' fluistert Thijs. Hij neemt haar mee naar de auto en helpt haar instappen alsof ze van glas is; heel behoedzaam houdt hij zijn hand op alle plekken waar ze zich kan stoten en hij mompelt: 'Pas op je hoofd. Zo ja. Rustig maar. Zit je? Handen binnenboord? Pas op je vingers!' Dan pas sluit hij het portier.

Zodra ze in de auto is, begint ze te huilen. Stil en diep verdrietig. De tranen biggelen over haar wangen.

Thijs laat haar stil huilen en pas als ze halverwege zijn, zegt hij: 'Het spijt me zo.'

'Jij kunt er niets aan doen,' zegt Sanne.

‘Ik had m’n mond kunnen houden. Ik had kunnen blijven slikken. Voor jou. Dat spijt me zo.’

‘Ik ben mijn vriendin kwijt,’ zegt Sanne verdrietig.

De dag na het etentje heerst er een wonderlijke stemming tussen Thijs en Sanne. Geen van beiden wil over het mislukte bezoek beginnen. Maar de laatste aanval van Yvonne hangt tussen hen beiden in. Sanne voelt dat zo en ze weet zeker dat Thijs het ook zo voelt. Ze hoort het nog nagalmen in haar oren: ‘Dat was met Frank nooit gebeurd. En met Rob al helemaal niet...’

Het is niet waar. Dat weet ze zeker. Frank zou het misschien weggelachen hebben; die had er een paar grove grappen overheen gegooid en had daarmee Luuk totaal ontwapend. Maar Rob was ontploft. Als hij het al de hele avond had volgehouden, had hij haar zeker bij thuiskomst meteen gezegd dat-ie er twee keer was geweest: de eerste en de laatste keer. Ze hoort het hem in gedachten zeggen en moet erom glimlachen.

Dus zegt ze, terwijl ze koffie inschenkt, tegen Thijs: ‘Rob was ook ontploft. Wat Yvonne riep, is helemaal niet waar. Ik vind dat je dat wel moet weten.’

Thijs zit aan tafel de krant te lezen. Hij kijkt meteen op en zegt: ‘Wat ben ik blij dat je dat zegt. Daar loop ik al de hele tijd aan te denken.’

‘Dat kan ik me voorstellen.’ Ze glimlacht en loopt op hem af, twee kopjes in haar handen.

Hij staat op, pakt ze van haar aan en zet ze op tafel. Dan neemt hij Sanne in zijn armen, omhelst haar stevig, wiegt met haar heen en weer en fluistert: ‘Wil je nu evengoed nog met me trouwen, heks?’

‘Natuurlijk,’ fluistert ze terug. Maar even flitst het door haar hoofd dat Yvonne geen getuige kan zijn bij haar huwelijk. En die gedachte doet even fel pijn.

Als ze twee uur later Thijs nawuift, die op tijd moest vertrekken omdat hij de volgende ochtend heel vroeg opnames heeft voor de televisieserie, wil ze niet alleen zijn. Ze neemt Hazel mee en stapt naar het huis van Daan en Abel. Tot haar opluchting ziet ze uit de verte al dat de jongens thuis zijn.

‘Nou, dat zal tijd worden,’ groet Daan. ‘Is die Belg eindelijk opgedonderd?’

‘Foei, Daan toch,’ zegt Abel. ‘Sanne, plof lekker neer. We hebben een mooie rode wijn!!! Een Argentijn. Die moet je proeven. Zo. Extra kussentje. Hazel een koekje??? Ja hè, schat?! Ooooo en plakjes roggebrood van de warme bakker met de lekkerste Friese nagelkaas die je oooooit hebt geproefd!’

‘Heerlijk,’ verzucht Sanne. Ze laat zich lekker verwennen en babbelt en lacht. En uiteindelijk vertelt ze tot in detail wat er gebeurd is bij Yvonne thuis. De jongens hangen aan haar lippen.

‘Echt waar? Zei hij dat?’ Ze schudden hun hoofd en klakken met hun tong.

‘Wat raar. Na al die jaren,’ zegt Abel, als Sanne eindelijk uitlegt wat is.

‘Thijs had groot gelijk. Ik heb nooit gemerkt dat Yvonne zo was! Zo oncontactisch, zo hatelijk bijna!’

‘Meestal is dat jaloezie,’ bedenkt Daan.

‘Yvonne is ook helemaal niet zo,’ zegt Sanne. ‘Nooit geweest. Misschien komt het door Luuk. Of door Thijs. Geen idee. Maar dat vertrouwde gevoel van vroeger was helemaal weg. Totaal.’

‘Wat verdrietig.’

‘Ja.’

Er valt een korte stilte.

Dan vraagt Abel ineens: ‘Zou je Thijs willen inruilen voor Yvonne?’

‘Nee.’ Sanne hoeft er geen moment over na te denken.

‘Gelukkig,’ lacht Abel. ‘Ons feestje gaat door!’

‘Jaaaaa, bruiloft!’ grijnst Daan.

‘Maar zonder Yvonne,’ zegt Sanne. Ze knijpt even haar lippen op elkaar, haalt dan hulpeloos haar schouders op en zegt: ‘Dat vind ik wel heel erg jammer.’

‘Dat is het ook,’ knikken de jongens. Toch ziet ze wel dat zij Yvonne geen van beiden erg zullen missen. Er is alleen maar oprechte bezorgdheid om haar en medeleven met haar verdriet om die vriendin die ze kwijt is.

‘Jullie zijn echt goede vrienden,’ zegt ze. En in een opwelling: ‘Willen jullie mijn getuige zijn?’

Daan valt bijna van de bank af en Abel springt meteen op.

‘Jaaa!!! Natuurlijk! O geweldig! Dat willen wij, hè? Jazeker! Dat willen wij graag! En wij gaan ook speechen. Wij? Ik! Ik ook. Nou, samen dan. Ja.’ Ze praten dwars door elkaar heen, vol enthousiasme.

‘Daan en Abel willen mijn getuigen zijn,’ vertelt Sanne een paar dagen later aan Thijs door de telefoon.

‘Wat leuk. Wichard niet?’ vraagt Thijs.

‘Ja. Dat had ook gekund,’ zegt Sanne. Ze is er even stil van. Nooit aan gedacht. Natuurlijk zou Wichard kunnen getuigen. Hoewel ze niet de indruk heeft dat haar zoon de verbintenis met Thijs nu zo helemaal voor honderd procent ziet zitten, was het toch wel verstandig geweest om hier even over na te denken.

‘Ach, het is toch allemaal maar voor de formaliteit,’ zegt Thijs meteen.

‘Welja,’ beaamt Sanne.

Maar diezelfde avond rijdt ze naar Wichard en Jennifer.

‘Mama, wat een verrassing!’ roept Wichard. Hij heeft meteen de tuindeur opengemaakt toen hij haar het tuinpad op zag lopen.

‘Koffie!’ bestelt Sanne meteen lachend.

‘Oma!!!’ Rinke komt op haar af en omarmt haar met twee stevige armen.

‘Kind, wat word jij groot,’ verbaast Sanne zich. ‘Je maakt maar van die groeisprongen. Straks groei je nog boven me uit!’

‘Ik denk het wel. De prognose is 1.77 meter,’ knikt Rinke.

‘Dus dat is de prognose,’ herhaalt Sanne.

‘Klopt,’ beaamt Jennifer. Die kijkt helemaal niet op van dat mooie woord ‘prognose’. Sanne beseft dat Rinke niet alleen lichamelijke groeisprongen maakt. In dat kleine koppie gebeurt duidelijk ook van alles en haar woordenschat groeit nog sneller dan haar lijf.

Als ze eenmaal aan de koffie zit en Rinke heeft beloofd dat ze straks nog even welterusten komt zeggen, zegt ze: ‘Ik heb iets stoms gedaan. Ik heb Daan en Abel gevraagd om voor mij te getuigen bij het huwelijk.’

Jennifer schiet meteen in de lach. ‘Ja, misschien zijn dat ook wel een beetje onbetrouwbare getuigen!’ Wichard lacht niet mee.

‘Ik denk niet dat je dat bedoelt. Hè, mam?’ vraagt hij dan, langzaam.

‘Nee. Ik bedoel dat ik jou had moeten vragen.’

‘Ik ben blij dat je me niet vraagt.’

‘O?’

‘Ja.’

‘Leg uit.’

‘Oké. Je weet hoe ik erover denk. Ik vind het een vreemde verbintenis. Het klopt niet, volgens mij. En ik denk ook

steeds: waarom? Jullie hebben het zo toch ook prima? Waarom zou je met toeters en bellen gaan beloven en feesten. Waarom? Je kunt zo ook wel een feestje geven. Ik geloof niet zo in een eeuwige band tussen Thijs en jou. Dus ik zou het ook moeilijk vinden om daarover mijn getuigenis af te leggen. Ja, zo voel ik het. Beter kan ik het niet uitleggen.’ Wichard bijt op zijn lip en kijkt haar verontschuldigend aan.

Sanne glimlacht. ‘Ik ben blij dat je me dit uitlegt. Ik begrijp je. Ik begrijp je beter dan je misschien denkt, want alles wat je nu zegt, heb ik zelf ook gedacht. Heus waar. En meer dan één keer. Maar weet je...’ Ze stopt even, zoekt naar woorden. Dan haalt ze diep adem en zegt: ‘Ik ben op een punt in mijn leven dat ik me ontzettend goed realiseer dat ik vanaf nu alleen nog maar spijt ga krijgen van de dingen die ik níét doe! En dat ik geen spijt zal krijgen van de dingen die ik wel doe. Begrijp je dat een beetje?’

Jennifer en Wichard kijken haar nadenkend aan. Dan zegt Wichard: ‘Als je dat zo zegt, lijkt het een beetje op: doe maar wat, maakt niet uit, lang leve de lol!’

Jennifer schudt haar hoofd. ‘Nee. Dat is het niet. Want je mam is al lang op een leeftijd dat je de alleridiotste dingen er meteen uitfiltert. Maar de kansen die overblijven, die moet je pakken. Want die komen misschien nog maar één keer langs.’

Er verschijnt een brede glimlach op Sannes gezicht. ‘Dat had ik niet beter kunnen verwoorden. Dank je wel daarvoor.’ Terwijl ze dat zegt, springen de tranen in haar ogen. En om haar emoties terug te dringen, flapt ze eruit: ‘Wil jij de weddingplanner zijn?’

‘Jaaaa!’ lacht Jennifer. Wichard schiet in de lach.

‘Ik hoop maar dat dat filter van je een beetje werkt, mam. Maar ik snap het wel. En ik ben blij dat we er zo over gesproken hebben.’

‘Ik ook, verstandige zoon van me. Dan ga ik nu mijn kleinste

kleindochter een kusje op haar bol geven en mijn grootste kleindochter voorlezen!’

Als ze bij het bedje van Eefje staat, weet ze: dit kleine meisje gaat straks bloemen strooien op een bruiloft. En laat iedereen daar maar van denken wat ie wil!

Het is razend druk rond de rode loper. Sanne ziet het al vanuit de auto die hen naar het galadiner voor het Rode Kruis brengt. En die rode loper is ook nog eens ontzettend lang! Ze ziet de limousine die voor hen rijdt, stoppen. Erland Galjaard stapt eruit. Ze herkent hem meteen. Hij loopt naar de andere kant en helpt zijn vrouw Wendy van Dijk uit de wagen. Die heeft een lange avondjurk aan, nauwsluitend om haar smalle heupen.

‘Ik heb de verkeerde kleren,’ kreunt ze.

‘Ik ook, schatje. Het maakt niet uit. Je doet gewoon wat je leuk vindt! Het is voor een goed doel, moet je maar denken. Het gaat alleen maar om geld.’

‘En het is een heel eind lopen naar de deur,’ zucht Sanne. Thijs lacht bulderend.

Sanne ziet hoe Wendy met echtgenoot allerlei charmante poses aanneemt. Overal flitsen fotografen om net dat ene mooie plaatje te schieten. De limousine rijdt weg en hun taxi rijdt op tot de loper. Thijs springt eruit. Sanne hoort hoe mensen applaudisseren en zijn naam roepen. Thijs zwaait, loopt om en opent haar portier.

‘Kom, heks!’ lacht hij. Ze pakt zijn hand en stapt uit.

‘Mooi!’ roept een vrouw aan de zijkant. ‘Goeie jurk! Vintage?’ Sanne lacht en knikt.

‘Thijs!’ Wendy van Dijk heeft zich omgekeerd en rent nu op haar hoge hakken op Thijs af.

‘Gabbertje! Zo lang niet gezien. Veel te lang! Dag!’ Ze schudt Sannes hand en zegt: ‘Zo ontzettend leuk om jou eens te ontmoeten! Erland!’ Haar echtgenoot komt erbij, ze schudden handen en Sanne voelt zich opgenomen in luchtig gebabbel en gezelligheid.

Thijs legt zijn hand in haar nek en fluistert: ‘Dat valt toch alleszins mee, hè?’ Ze knikt. Ja. Dat valt mee. En omdat Wendy en Erland bij hen aan tafel zitten, heeft ze in ieder geval meteen mensen bij zich die ze kent. Maar al snel praat ze met iedereen aan tafel, vrolijk en makkelijk. Er zijn speeches, prinses Margriet vertelt iets over het doel waar zij zich al vrijwel haar hele leven voor inzet en er treden artiesten op; Marco Borsato, Trijntje Oosterhuis en Gordon. Aan het eind van de avond vraagt Thijs: ‘En?’

‘Zalig.’

‘Ik wist het wel,’ lacht hij.

‘Ik vond al die beroemdheden opvallend normaal,’ zegt Sanne, als ze weer in de taxi zitten.

Thijs gaapt en zegt: ‘Ach ja, het zijn eigenlijk net mensen, hè?’

‘We moeten om de tafel, Sanne. Kom vanavond eten. We gaan brainstormen om *De Roos en de Koekoek* weer eens een heel nieuwe impuls te geven. Wat vind je?’ vraagt Daan aan het eind van een lange werkdag. Sanne knikt.

‘Leuk. Maar zo heel veel nieuw publiek hoeft nou ook weer niet. Ik heb geen voeten meer over.’ Ze stapt even naast haar schoenen en wiebelt met haar tenen.

‘Ik heb eens gelezen dat vrouwen dat nooit moeten doen. Dan krijgen ze hun pumps niet meer aan,’ waarschuwt Abel. ‘O, pumps! Wat een heerlijk woord,’ zegt Daan.

‘Je mag ze best een keer lenen,’ biedt Sanne aan.

Ze lachen. Dan zegt Daan: ‘Maar alle gekheid op een stokje, je moet blijven vernieuwen. Anders bloedt een zaak langzaam dood. Dat is les één van goed ondernemerschap, schat.’

‘Ik vind het best,’ zegt Sanne. ‘Hoef ik lekker niet te koken.’ Die avond zit ze aan de stijlvol gedekte tafel van Daan en Abel. Kraakheldere, witte servetten, kristallen glazen en zilveren messenleggers.

Daan zet pontificaal een pan op de onderzetter en zegt: ‘We hebben andijviestamppot met een scharrelrookworstje en spekkies. Lekker?’

‘Heerlijk,’ lacht Sanne. ‘Dekken jullie altijd zo luxe?’

‘Welnee. Alleen met gasten. En jij bent vandaag te gast. Toch? Nou, neem! Wil je er piccalilly bij? Mosterd? Worcestersaus? Neem!’

Sanne scheidt op, krijgt een groot stuk worst en geniet.

‘Abel wil meestal geen Hollandse pot, hè, schat? Maar af en toe een stamppotje kan geen kwaad. Proef je dat beetje gember? En er zitten gefruite uitjes door. Het is dan wel stamppot, maar toch ietsiepietsie culi. Nog een beetje wijn erbij?’ Door de gezelligheid en het gebabbel is het voor iedereen erg in heeft al halfacht.

‘Brainen!’ roept Daan. Ze ruimen snel af en leggen grote vellen papier op tafel. Dan gaan ze aan de slag. Ze roepen van alles, Daan en Abel maken aantekeningen op de vellen papier en van tijd tot tijd doet Sanne het bijna in haar broek van het lachen.

‘Jullie zijn af en toe zó erg!’ roept ze.

Maar dan roept Daan ineens het verlossende idee: ‘We doen *Tussen Kunst en Kitsch*. Met echte deskundigen van het veilinghuis waar we vaak inkopen. We zetten een partytent neer, laten juffrouw Schaap de catering verzorgen en Jennifer de aankleding. Net als bij het huwelijk van Schaap. Zul je eens zien wat een succes dat wordt!’

‘En we huren Nelleke dingies in. Die dat echte programma ook presenteert. Hoe heet ze ook al weer?’ vraagt Abel.

‘Nelleke van der Krogt. Toch? Ja, geweldig! En dat doen we jaarlijks. Mooie traditie. Dat gaat stormlopen!’ geniet Sanne.

‘Agenda’s. Datum prikken.’ Ze kiezen Moederdag, de tweede zondag in mei. ‘De dertiende!’ ziet Sanne. ‘Maar geen vrijdag.’

‘Dat getal gaat als een rode draad door jouw leven. Nu even taken verdelen,’ zegt Daan zakelijk. Even later heeft iedereen een lijstje met daarop allerlei te regelen zaken.

‘Jennifer moet proberen een calculatie te maken van de te maken kosten en van haar uren,’ waarschuwt Daan.

‘Ik zal het allemaal doorgeven,’ belooft Sanne.

Als ze even later langs de dijk loopt, op de laatste wandeling die avond met Hazel, belt ze Thijs.

‘Heeeij, liefje.’

‘Heeeij, lekkere heks.’

‘We gaan *Tussen Kunst en Kitsch* doen bij *De Roos en de Koe-koek*.’

‘Wat gaaf! Ik heb nog een klein schilderijtje van oma Toet, waarvan ik me altijd heb afgevraagd of het wat waard is. Ik kom! En Hans zit in een huis vol ouwe meuk. Die kan zijn achterbak ook meteen volladen.’

‘Heerlijk. En dan nog mooi weer erbij. Ik heb er nu al zin in,’ geniet Sanne.

‘Er is nog veel meer te genieten,’ lacht Thijs. Aan zijn stem hoort ze dat er iets bijzonders te melden is.

‘Vertel?’

‘Ik ben gevraagd voor de verfilming van *De dag waarop ik Johannes Klein doodreed*. Dat boek van Elle van Rijn. Jij hebt het ook gelezen. De rol van John.’

‘Auditie?’

‘Nee. Ik krijg de rol.’

‘Wat gaaf.’ Sanne is er even stil van. Het boek was prachtig en het verhaal staat nog heel helder op haar netvlies.